

DANICA.

Katolišk cerkven list.

№ 40.

V četrtek 30. kimovca 1852.

Tečaj V.

Marija pomočnica.

O Devica!
Pomočnica
Bila si in boš nam ti.
Le sladkosti
In blagosti
Tvoja roka nam deli.

Ko cveteča
In dišeča
Si, Marija, rožica.
Sem iz raja
Svet'ga kraja
Diješ cvetje upanja.

Ko danica
Tolažnica
V tamni noči siješ nam.
Mati mila
Vedno bila
Si ubogim grešnikom.

Pri slabostih
In bridkostih
Rada nam pomagaš ti.
Pri skušnjavah
In težavah
Pomočnica vselej si.

Cast Marije
Naj razlije
Se po svetu krog in krog.
Njo častimo
In prosimo
Pomočnico vseh nadlog.

Ljuba Mati
V zarji zlati
Nam prisijaj zadnji dan:
Boš prosila
Govorila, —
Srečno bode tek dognan.

A. Praprotnik.

Izgled bolnikom, pa tudi zdravim.

Helena Komac, v Krajnski Gori na Gorenskem 8. kimovca leta 1785 rojena, je že od svoje prve mladosti prav ponižna, pametna, srmožljiva bila, in vsim svojim verstnicam podbudljiv izgled pobožniga življenja dajala. Ko je nekoliko odrastla, je mogla služiti iti. Zavolj njene voljne pokorsine, zvestobe, pridnosti in pametniga, kersanskiga zadržanja so jo povsod radi imeli. Vsake slabe priložnosti in zapeljive tovaršije se je skerbno varo-

vala, nikoli nobeniga pregrešniga znanja ni delala, nikoli preprijazniga ali pohujsljiviga pečanja z drugim spolom ne imela. Na posvetnih dobrovoljah, rajah in kratkočasih, kjer se nedolžnost zapravlja, na takih krajih nje nikoli viditi ni bilo. Bila je vedno ponižna, vedoč, de napuh gre pred padcam, in de Bog le ponižnim svojo gnado da. Le v molitvi, v službi Božji, v prejetanju svetih zakramentov je praviga veselja iskala in najdla: ker, akoravno je služila in pridno delala, vender ni pozabila, de je le eno potrebno: za izveličanje duše skrbeti. S stanovitno molitvijo in večkratnim prejetanjem svetih zakramentov je vse skušnjave in zapeljivosti svetá srečno premagala, in tako sprelepi, častiljivi venec nedolžnosti in devišstva, kakor zaupamo, do konca čisto ohranila.

Bog je pa svojo služabnico se hujsi poskusiti, in ji s tem se obilniši plačilo v nebesih pripraviti hotel. Ze v svoji poslednji službi ni nič več prav terdna bila. Le iz prave otročje ljubezni pa je službo zapustila, de je k svoji bolni materi šla in jim strešla. Ker je pa s skerbno postrežbo in posebno s prevzdigovanjem svoje bolne matere veliko terpela, je sama bolezen dobila, ktere se nič več znebila ni. Eno leto je še hodila že vsa bolehná, na to pa jo je bolezen na posteljo položila in tako potlačila, de nič več vstati ni mogla. Posebno perve leta jo je božjast hudo terla, lomila in sključila. Pri tem se je je pljučna bolezen do dobriga polotila, de je cedalje bolj hirala. Dostikrat je v persih hude bolečine terpela, ker so ji pljuča gujile. Pa tudi glava jo je večkrat silno bolela, ker je po njej rane imela, iz kterih ji je teklo. Tako je še nekoliko čez 33 let bolna bila. Pervo leto, kakor je že omenjeno bilo, je še hodila; skoz celih 32 let pa je le ležala, in nič iz postelje ni mogla. Reči pa se zamore, de je ta celi dolgi čas s poterpežljivostjo svete marternice in s popolno vdajo v Božjo voljo svojo bolezen in vse bolečine prenašala. Nikoli nobene nevolje ni bilo pri njej ne viditi, ne slišati. Iz gole večnosti in iz samiga strahu, de bi se zastran svojiga terpljenja kej ne pregrešila, si svojih težav in bolečin še nobenimu človeku potožiti ni upala, dokler ji ni od spovednika dopovedano bilo, de sama potožba svojih bolečin, kjer nevolje ni zraven, nič pregrešniga ni, marsikdej pa še v polajšanje služi.

Nadležna ni bila nikoli ne domačim, ne ptujim ljudem; s serčno hvaležnostjo pa je vse rada sprejela, kar ji je kdo dal, ali s čimur ji je postregel. Rada je imela, ako jo je kdo obiskal, posebno ako so kteri duhovni gospod k njej prisli; nikoli pa se ni pritožila, de jih predolgo ni, pa

tudi ne tišala, de bi vedno kdo pri njej biti mogel. Zavolj tolike ponižnosti in poterpežljivosti so jo pa še toliko rajši obiskovali. Kdo more njeno veselje popisati, ko so ranjki ljubljanski prečastiti škof Avgustin, ko so v svojih duhovnih opravilih v Krajski Gori bili, s tačasnim ondodnim fajmoštram in tehtantam, ranjkim gospod Matijam Skumovcam, sami v njeno leseno prebivavnico prišli jo obiskat! Njih lepe tolažljive opomine je gotovo do smerti v svojim srcu ohranila. Svete zakramente je s serčnimi željami in živo spodbudljivo gorečnostjo pogostoma, zlasti ob velikih praznikih prejemale, de je s Kristusom združena toliko ložeji vsa v njem in z njim živela in terpela. Pa tudi v tej reči ni nikoli silna ali nadležna bila, ampak se je s ponižnostjo in pokorsino vsa v voljo svojiga spovednika vdala.

Akoravno je pa toliko terpela in celih 32 let bolna ležala, jo je pa pri vsim tem njena priserčena ljubezen do Boga in do bližnjiga gnala, tudi z zadovoljnim trdom in prizadevanjem Bogu v čast in bližnjimu v zveličanje vse storiti, karkoli je v njeni moči bilo, naj bo se s tolikimi težavami sklenjeno. Iz tega dobriga namena je celi čas svoje dolge boleznj vedno otroke kersanskiga nauka učila, posebno tisti čas, ko so se za prvo spoved in prvo sveto obhajilo pripravljali. Pa tudi za pripravo k velikonočnemu spraševanju so se pridni mladi ljudje radi k njej zatekali: kateri ob delavnikih niso utegnili, jih je pa ob nedeljah in praznikih učila. Marsikdej, ko so odšli, je pozdihnila: „Oh, kako me pa glava boli!“ — in vendar je raji še terpela, kakor pa de bi bila to dobro delo opustila. Ker je vsa Bogu vdana in v duhu vedno z njim sklenjena bila, je pa tudi vedila vsakimu dober svet dati: zato so se tudi taki, ktere je kakšna stiska ali nadloga zadela, ali kateri so se v kakšnih britkostih ali težavah znajdlj, radi k njej zatekali. Vsakiga je tako lepo podučiti, potolaziti in umiriti vedila, de je potolazen in miren od nje šel, in, če je po njenim svetu in nauku storil, se sam prepričal, de je prav storil. Ako je ktera žena terdiga moža ali mati terdiga sina imela, kateri za Božjo besedo ali za spoved maral ni, ali pa se ni prav spovedati znal, mu je le rekla: Pojdi, pojdi k Lenki, de te bo malo podučila. In res, kdor je se dobro voljo imel in slusal, je bilo kmal vse bolj. Pa tudi, če je zoper ktero osebo kaj napéniga ali pregrešniga zvedila, in je ta oseba potem k nji pršla, jo je s toliko ljubeznijo, krotkostjo in priserčnostjo posvarila, de je vsa ginjena bila, in ji gotovo poboljšanje obljubila. Toliko se vé, de je s svojim neutrudljivim, ljubeznjivim in poterpežljivim podučevanjem in opominovanjem veliko veliko koristila: popolnoma pa je to le Bogu znano.

V postu leta 1849. pa ji je jelo zmíram hujši prihajati. Toliče bolečine so jo véasih opadle, de je prijuče milo prosila: „O molite, molite za me, de ne obupam!“ Konec njeniga, po telesu sicer revniga in britkiga, po duši pa mirniga in srečniga življenja se je približal: 26. sušca ravno tega leta je v 64. letu svoje starosti vsa v Božjo voljo vdana v Gospodu zaspala, in za svojo čistost, ponižnost, poterpežljivost, za svojo gorečo ljubezen do Boga in do bližnjiga krono pravice, krono večniga življenja prejela. Nad njo so se spolnile besede sv. pisma: „Zahvalim te, Oče! de si to modrim in razumeim prikril, malim (ponižnim) pa razodel.“ Mat. 11. 25. — „Terpljenje sedanjiga časa ni primeriti prihodnjimu veličastvu, ktero se bo nad nami razodelo.“ Rimlj. 8. 18. — „Kteri so jih

veliko v pravičnosti podučili, se bodo svetili kakor zvezde na vse večne čase.“ Dan. 12. 3.

Ravno tisto leto, v kterim je omenjena Lenka umerla, ste v Krajski Gori tudi dve mladi, po 16 let stari, prav pridni in nedolžni deklici Minca Tarmán in Minca Jakelj umerle. Obe ste pridni učenki in med seboj prijateljici bile, obe radi k Lenki prišle, dokler ste mogle. Obe ste se od nje prave poterpežljivosti naučile, ktere ste tudi potrebovale, ker ste dolgo časa, več let boleale, dokler ju ni bolezen prav na posteljo potlačila. Obe ste po Lenkinim izgledu zlasti ob nedeljah in praznikih svoje tovaršice, ki so k njima prišle, rade učile, in se od pridig in kersanskih nauk z njimi pogovarjale. Obe ste iz pravih bogoljubnih nagibov z veseljem smerti pričakovale in jo za angela spoznale, kateri jih ima k preljubimu Očetu v nebesa pripeljati. Neizrečeno milo in lepo je bilo pri eni zmed nju, ki je do konca brihtna bila, posebno se to, de je tisti dan, ko je umerila, svojo mater (očeta ni več imela), brate, sestro, botre in druge domače posamezi k sebi poklicala, se poslovila in odpúšnja prosila, pa tudi vsakimu za slovo kej lepiga, podučljiviga ali tolažljiviga povedala. Nato je se gospoda k sebi zaželela, in kmalo potem, ko so prišli, je oči kviško povzdignila, roke k molitvi sklenila, in — svojo nedolžno dušico izdihnila, ter šla k Stvarniku in nebeškemu Ženinu. „Ker je bila Bogu prijetna njena duša, zato jo je hitel vzeti zmed hudobije.“ Modr. 4. 14. — „Blagor njim, kteri so čistiga serca, ker oni bodo Boga gledali!“ Mat. 5. 8.

—n—

Omikanost brez kersanstva.

(Konec.)

Ker se že od teh žalostnih reči pogovarjamo, vam hočem še neko drugo grozovitost razodeti: Mož bogate, pa ajdovske rodovine je imel dve hčerki. Hotel je tedaj vediti, če bo kmalo sina dobil. Pa kaj stori? Mlajši hčer na tla položi, ji rezavnik z vso močjo na vrat pertisne ter prav pazljivo gleda, kako de kri teče, ker v tem, méni, je srečni ali nesrečni pomen. Če kri po nožu pohlevno teče, ima še malo moči; toraj ima le hčere perčakovati. Če pa kri malo kipi, posebno če kaplje otrokovo koleno dosežejo, bo gotovo sinka dobil, življenje vedno večí moč dobiva. Ali ni té sege tisti vpeljal, ki se v svetim pismu „ubijavec od začetka“ imenuje? O ajdje, pravi mlajši hudobniga duhá, ki se po zgledu svojiga začetnika s kervjo pijanijo! Kdaj se bodo njih serca z ljubeznijo Tisti ga omečile, ki je peršer hudičeve dela razdret? Družba svetiga detinstva bo to storila. Napervo bo perpomoeke dala reve polajšati: pozneje se bo tudi nad vraže spravila. Častiljive bo naredila z znamenjem svetiga križa ozaljšane čela malih, in neusmiljeni starši se bodo kersanske miloserčnosti učili. Verjemite mi, pobožnih sanj vam ne perpovedujem. Prepričan sim, de se bo Kitajsko večidel zavoljo družbe svetiga detinstva spreobrnilo. Bog se rad slabih posluži, de močne pahne, revežev, de mogočne osramoti. Mogočno kitajsko cesarstvo mora pasti pred trumo otrok: veliki kitajski cesar, ošabni in prevzetni kitajci bodo vidili, in morebiti kmalo, de bo Bog svetu ta nov dokaz svoje modrosti in svoje močne roke dal. Cesar vednosti niso premogli, kar anglikanski topovi ne bodo premogli, belic majhniga otroka bo premogel — pohlevno in mogočno.

„Lahko bi vam več dogodb naznanil, iz kterih se sprevidi, de je Bog otročičem veliko delo spreobrnjenja Kitajcov perhranil.“

„Dete neke ajdinje je bilo zelo bolno. Pobožna kristjanka ga je kerstila; pa brez pervoljenja staršev. Kmalu po tem je otrok umerl, in naenkrat je bilo njegovo obličje spremenjeno. Mati, ki od te prikazni ni nič razumela, se je silno čudila. Iz hiše teče, kliče sosede in memogredoče ter vpije: Pri- drite moje dete gledat, kako je lepo! — Lahko razumite, kako lahko je potem bilo, od gnad svetiga kersta in od nebeske lepote govoriti.“

„Ni davno, kar sim bil poklican, de bi triletno deklico birmal, ki je zavoljo koz do smerti bolna bila. Njeni starši so kristjani, pa ne prav goreči. Tri dni po sveti birmi ji je malo odleglo. Kmalu je že igrala, jedla in je bila zdrava. Ko se je pa mati prihodnjo nedeljo k maši napravljala, je deklica rekla: Mati! danš mi morate roke umiti in lepih oblačil obleči. — Čimu pa? — Jez moram dans v nebesa iti. Nad temi besedami „v nebesa iti“ se je mati zavzela. Nemara se temu otročiču od nebes nič niso povedali. — Ali še spiš? — Ne spim ne. Ker mi pa ne pustite vstati, bom sama vstala in se za vnebohod perpravila. — Po teh besedah deklica res sama vstane in se napravlja. Ravno je bilo ob šestih zjutraj. Ob desetih je bil otrok že mrtev, in jez sim ga ob štirih zvečer pokopal. „Hvalite Gospoda, otroci, in poveljujte njegovo sveto ime!“ Tako prerokovani vnebohod je očeta, nar mlačnejšiga kristjana v hiši, nekako pretresel. Sklenil je se tudi za nebesa perpraviti, začel je z veseljno ali dolgo spovedjo in je odslej vedno lepo kersansko živel. Otrok je toraj tukaj storil, česar še noben misionar ni mogel storiti.“ Tako deleč sežejo naznanila misionarja Delaplace. — Misionar E. B. Pechaud (zreci Pešó) perpoveduje od kitajske ajdovske družine, ki jih je troje, mati, njen sin in njena sinaha. Ker bi pa stroški za odrejo kakiga dekliča gotovo več bili kakor bi se per omoženju zanjo dobilo, so sklenili, vsako hčer, ki bi bila rojena, brez usmiljenja zaklati, kakor nepotrebno reč in samo škodo za hiševanje. To se je nad dvema deklicama že tudi spolnilo. Tukaj le sledi, kako so z drugo hčerjo delali. K sinahi ste bile ob rojstvu dve dobri kristjanki poklicani. Bilo je še zarano; tudi stara je vstala kakor risev, ki iz berloga pride, in poprašuje po spolu novorojeniga deteta. Morajo ji spoznati, de je dekle. „Proč ž njo, proč z njo, kriči, zadavite jo!“ Že jo hoče prijeti in zadaviti; pa kristjanki ji branite in jo vživo prosite, de naj jima saj perпусти kerstiti jo. „Ni vredna,“ odgovori babura. Vender pa poslednjič pervoli. In kristjanki jo naglo kerstite in njeno dušo za večno zvelečanje pridobite. Še enkrat si perzadenete dete iztergati iz rok nečlovekinje; pa zastonj. Ji povedo, de bote dete k meni pernesle in de bom jez za njegovo odrejo skerbel. „Ne, ne,“ vpije starka, „umreti mora.“ — „Kaj je pa hudiga storilo?“ — „Žensko je.“ — „Ali nisi tudi ti ravno to, kaj-li? ko bi bili tebe razmesarili?“ — „Prav bi bili storili!“ Ob enim otroka kristjankama iz rok potegne in ga hoče zadaviti. Pa natora se grozi: nekoliko pomišluje; kar sina, detetoviga očeta, pokliče, ki je v kotu ves osramoten in razkačen stal, de je njegov otrok dekle, ter mu zapové iz hiše iti in to revno, življenja nevredno stvar zaklati. Oče naglo otroka pod pazho stisne, mu s pertam usta tiši, de ne more vekati, in mirno dalje gre. Le nekterikrat se ozre, viditi, če kdo za njim gre, ne, ker

se detomora sramuje, temuč, ker se boji, de bi kakšna usmiljena kristjanka ne prišla, otroka poiskat in mu življenje perdaljšat. Čez eno uro nazaj pride, se baha svojiga dela; in tako lahko kosi, kakor ko bi bil psička ravno utopil. Nisim mogel zvediti, kako de se je bil otroka znebil, ali ga je bil utopil, v jamo vergel ali kako drugač umoril.“

Kako je vender mogoče, de se človek hudiču tolikanj enači? Take dogodbe bi v resnici mogle na duši slepim Evropejcam oči odpreti, de bi spoznali dobroto kersanske vere. Kjer ni kersanstva, je hudičeva služba! To pričajo tudi besede misionarja Poussau-a (zr. Pusó-a), ki je dvajset let po izhodnih krajih učil, in pravi: „Kjer ni kersanstva, tam je božje prekletstvo vidno nad deželo in nad ljudstvom; ni je primerne besede, de bi se zamogle njih reve natanko zaznamovati; in brez posebniga božjiga usmiljenja nobedin ne pride — tudi nar bolj omikani ne — do luči vere. V veliko rečeh, kar omikanost zadene, Evropejci Kitajcov celo nič ne prekosé; vender imajo zraven navadnih napak napredovane omikanosti še gnjusobe nar gorsiga malikovavstva. Za njih neumne bogove jim ni nič mar (velikanska podoba z rokami in glavo, oko je pa sredi napihneniga trebuha) in vender jim natanko služijo. Na vprašanje: ker nespamet svojih bogov spoznate in jih ne ljubite, zakaj pa nočete kristjani biti? odgovore: Kitajski hudič nas iz krempljev ne pusti. — Iz tega se vidi, de so malikovavski Kitajci zavoljo resničnosti bolji, kakor pa veliko nevernih Evropejcov. Uni spoznajo, de so hudičevi služabniki, ti pa hudica presirno tajé, pa s svojim djanjem le preveč pričajo, de bodo v svoji nekersanski omikanosti v ravno tiste grozovitosti zabredli, ki smo jih nad malikovavskimi Kitajci s trepetam vidili. To se povsod nazadnje zgodi, kjer se kersanstvo zgubi. Le enimu zamoreš služiti, ali Bogu, ali pa — hudiču.“

Ogled po Slovenskim.

Od Savine. 23. kimorca. K. Zopet imamo Slovenci vzrok posebniga veselja nad vpeljavo nove, imenitne in mnogoobetne naprave v svojo domačijo — namreč nad prihodom častitih duhovnov iz družbe misionarjev, vtemeljene od sv. Vincenca Pavlanskiga, kteri bodo prihodno nedeljo po našim milostljivim knezu in škofu Antonu Martinu pri sv. Jožefa v Celju slovesno vpeljani, in ktere slovesnosti obširnši popis bo „Danica“ pozneje prejela. Za zdaj so prišli še le trije slovenski gospodje in ž njimi začasni vodja iz Kolina na Nemškim; prejden pa leto obteče, se jim bota še dva Slovenca perdružila, ktera sta zdaj v Parizu v noviciatu. Namen misionarjev bo, dušnim pastirjem na vse strani pastirstva pomagati, zlasti pa misjone ali duhovne vaje za ljudstva opravljati, kjerkoli bodo od gospodov fajmoštrov za to prošeni in od visokiga školfjstva poslani. Od eniga unih gospodov, ki je še v noviciatu, smo prejeli ne davno prijateljski nam silno dragi dopis. Ker je družba misionarjev sv. Vincenca mnogim Slovincem še kaj čisto noviga, vemo de „Danica“ vstrežemo, ako nektere, družbo zadevajoče verstice iz slovensko pisaniga lista tu sem prepišemo.

„19. maliga serpana smo imeli slovesno godovanje našiga vtemelitela (začetnika) in pomočnika sv. Vincenca Pavlanskiga, kteriga sv. telo v velikim altarju za tabernakelnam počiva. To obhajanje je bilo prav lepo. Stebri per velikim altarju so bili z rudečim suknem preoblečeni in z zlatimi premi (franzami) ozaljšani, in pod obokam nad altarjem se je bral z zlatimi čerkami na-

pis: „Pertransiit benefaciendo“ to je, vse je preobhodel in dobro delal. Na altarju so stali pozlačeni svečniki, veliki šopi pozlačenih rož in družiga lepoticja, svetinje sv. Vincenca pa so bile odkrite. Veliko opravilo so imeli milostljivi g. nadškof Turonski; pričujoči pa so bili prevzvišeni kardinal Remski nadškof, g. Gousset, poslanec iz Rima, in 5 družih škofov, eden bradati iz Algiera, ki je prišel v Pariz pomoči prosit. Ob štirih popoldan so bile večernice in pridiga, ktero so imeli neki zvonajni mestni fajmošter. Govorili so od dvojnega dobriga dela sv. Vincenca: 1) Od duhovniga — družbe misjonarjev; — 2) od telesniga — družbe milostnih sester. Ta je bila prva govorica, ki sim jo v francoskim jeziku slišal, pa tudi, škoda! ne popolnoma razumel. Zdaj imamo osmino tega praznika. Ljudi je vedno silno veliko v cerkvi in tudi per sv. obhajilu, zakaj sv. Vincenca Francozi posebniga dobrotnika spoznajo in visoko častijo. De ga tudi naše zbirališe visoko časti, se takó vé, in de tudi mi — malo štajarsko kardelo — zmiram, posebno pa ta čas, perserčno k njemu zdihujemo in Boga prosimo, de bi nam obilno njegoviga duha podelil, — naj ne bo Bogu oponošeno. — — Preljubi prijatelj! ako bi ti tukaj bil in zlasti ta čas naše zbirališe ogledovati zamogel, postavim v cerkvi per večernicah, ali per molitvi v prelepi molitvarnici, ali per obedu v prostorni obednici, kjer je vse tiho in branje poslušaj, in z mašno kapo na glavi na svoje pogrinjalo gleda. Ako bi ti vse to vidil, bi se zavzel! Zdaj se znajdejo tukaj misjonarji od vsih strani: iz Kine, Algiera, Amerike i. t. d. eni bradati, drugi ne. Ob kratkim — zdaj je tukaj toliko duhovnov, de človek komej z mašo na versto pride, in vender zmiram ravno tisti mir, tista tihota, tisti red! Vsi, stari in mladi imajo enako omizje enako obleko in se enako natanko enake postave (regelce) deržé. Vsi so eniga duha, skazujejo enake čednosti, le z razločkam, de drug družiga v tem preseže. Vse to mora vsakiga človeka, zlasti pa novince, ki v to družbo stopi, globoko presuniti in s posebnim duham navdati; zlasti ako se ob enim v tem mestu in na ravno tem kraju, kjer je sv. Vincenc živél in delal, njegovo življenje bere, njegove konferencie (razgovore) premišluje, pred njegovimi svetinjami moli in se prebira pisma misjonarjev, bukve „de propaganda fide“ (od razširjanja vere), ki pridejo iz Liona, in verh vsiga tega še vidi talar, ki ga je naš začetnik sv. Vincenc nosil, vidi oblačila, ki sta jih nosila dva marternika iz te družbe, eden po imenu Klekatvi, ki je v letu 1820 in drugi, Preboar, v letu 1842 martran bil. Oba sta v Kini za Jezusa Kristusa kri prelila. Vidil sim verigo in železo, s katerim so eniga vlačili in davili. Od poslednjiga je lastin brat Preboar še zdaj živ in v naši družbi duhoven in zakristan. Svěsto, rečem ti, ako človek vse to vidi, bere, skusi tukaj v Parizu, — moč vere spozna in ima dovolj visokih tvarin pobožniga premišlovanja in močne spodbude k serčnosti in stanovitosti. Precastiti g. vikši sprednik (general) so šli tamle svoje duhovne sinove v Kolin obiskat in so nam od ondot prav veselih novic od apostolskiga obnašanja naših bratov na Nemškem domu pernesli. Povedali so nam tudi, de so ondotni nadškof zategavoljo posebni pohvalni dopis od svetiga Očeta iz Rima prejeli. Zlasti od Nemčije neki veljajo besede Kristusove: Zetev je sicer velika, pa delavcov je malo. Zdaj sta tukaj dva Nemca v noviciatu, eden iz Kolina, eden pa iz Trierske škofije; poslednji je bil fajmošter in je star blizo 50 let. Dobili smo tudi dopise iz Rima, iz Kine, iz Amerike, pa od njih zapopadka — drugokrat več, ako bo volja bozja. Naj ti bo za zdaj to dovolj, ako pa hočeš duha sv. Vincenca bolj natanjko spoznati, si utegneš napraviti

bukve pod nadpisom: Der Geist des heiligen Vincenz von Paul. Von Anzart, übersetzt von Sintzel. Regensburg.“

Več kakor posamezni človek, zamorejo združeno moči opraviti; zato zlasti sedajni čas, v kterim se vse vezi družinstva in včrsta raztergati hočejo, silno potrebuje raznih družb in redov, pa le takih, kteri prvotniga duha svojih začetnikov še neoslabljeniga hranijo. Zakaj ako so verne družbe dobriga duha svojih začetnikov čedalje bolj pozgubile, se nasledno tudi same ne morejo dalje ustavljati navalu duha posvetnosti, marveč sega same sčasoma navzamejo in z njim pobratijo; ako se je pa sol spridila, tudi tega, kar bi se imelo soliti, ne zamore več gnjilobe ovarovati, ampak jo še le pospeši. Ali ravno iz kratkih verstic s priprosto odkritoserčnostjo pisanigalista mnogoobetniga novince se jasno razodeva, de v družbi misjonarjev pobožni duh sv. Vincenca še vedno neoslabljen čvrsto in krepko veje in vlada; zato smo si svesti, de bo tudi mala misjonska družbica, ki se je na Slovenskim vselila, kakor mladika na zdravim in čvrstim deblu veselo razcvetala in s posebnim pospeham oživljati in krepčati pomagala duha pobožnosti med Slovenci. Torej, častiti misjonarji! vas tudi „Danica“ precej per vašim prihodu v imenu vsih Slovincov iz celiga serca prijazno pozdravi in vam in vašim delam naj obilniši blagoslov od Boga želi.

Iz Ljubljane. V Ternovski cerkvi je bila 27. kimovca redka in lepa slovesnost. Občno spoštovani Simen Tome, po domače Martena, 71 let star, in njegova žena Franciška, 70 let stara, sta zlato poroko obhajala. Per sv. maši, ki so jo častiti gospod fajmošter Fr. Barlič imeli, in per kteri so krakovčani prav lepo peli, sta s spodbudljivo pobožnostjo zakrament sv. resnjiga Telesa prejela. Velika množica, ki je bila per tej slovesnosti pričujoča, je bila v serce ginjena, viditi tako pobožna in čvrsta starčika, in je spoznala, de strah Božji in delavnost da človeku veliko starost dočakati.

— Gosp. J. Germek, fajmošter v Doljnem Logu, je izvoljen fajmošter na Dobovcu; g. J. Dolenc, fajmošter na Jančjim, je izvoljen fajmošter na Tunicah; g. J. Smrekar, kaplan v Starim Apnu, je izvoljen fajmošter v Šent-Lampertu; g. A. Lesar, kaplan milostiviga škofa, je namestni katehet realne šole, in njegov naslednik je g. M. Pogačar, kaplan v Polhovim Gradcu.

Razgled po keršanskim svetu.

Pešt. 30. u. m. so začeli Piaristi tega mesta svoj zbor pod predsedništvam Nj. knežje prejasnosti g. pervaka Ogorskiga zavoljo poprave in obnove tega cerkveniga reda. Več pobožnim duhovniam je zročeno, osnovo za to obnovenje izdelati. Ta glasoviti zbor se je perčel z duhovnimi vajami, ktere je vodil provincial Marianške provincie visokočastiti O. V. Weidhoffer. Po srečno opravljeni obnovi piarističkiga reda, bodo perčeli prejasni pervak obnovo v obnašavi ali življenju (disciplini) družih cerkvenih redov po Ogorskim, Hervaškim in Slavonskim. Gosp. vikši škof in pervak so iz Rima pooblasteni, to obnovenje po teh deželah izpeljati.

V Neapel je peršla neka kraljevna iz Indije, ki je sprejela keršansko vero in je bila 30. roznika v domači kapeli kraljeviga grada z imenom Viktorija keršena. Njenimu zgledu je nasledovalo 12 oseb iz njene družine.

V Amsterdamu se je o velikim Šmarnu P. Decker, vrednik protestanškiga tednika „Handwyzer“ v katoliško cerkev vernil.